

דנה שיינפלד עם נסל של דוד צרפתי. "היום אני לא מתייחסת לנסל שמיניו. זה כף אדיר"

HAUTE COUTURE

שיינפלד בזמן האחרון. אולי זה קשור לעובדה שאחרי הזמן שנים שבתן השבה שחרמה לפסיכר לוג' זו בישה, כי "לא גדלתי בבית בוהמיני. ואצלנו בבית אמרו שפסיכולוג זה למסוגעים" -- היא מיצאת פתאים ככה זה נהדר.

"זה בא בחופף ספונטני"

בזמנים אלה מעלה ליהוד המוחל של שיינפלד, המונה סמונה ורטרניות, מיפע ריפור חרש דנקרא "פר", כחלק מהריקודים באופע מרגשת נימה שובבה, אפילו דמאדריסטיה. גם זה, מגלה

עכזה עם מינה באוס חסרה לתואר "ליבת הים חול הישראלית", ובכל זאת משתו קרה לשיינפלד, כך שתיום, אם תיקלעו לאירוע העשני, ייתכן מאוד שתראו אותה מנסעת במזרחותה ועל הדגה הריקודים.

"תחלתו לתפיע רק האחרונה, היא איטית, אפילו בהתנה סה כלי תכניסו חרש קוד. בכל יקוב אלוו היתו מניעה היו סודים מהלחשים העו נכנסה תרדנית, ומארום כל תנועה שכו. עכשוו אני לא מתווחת למה שזי ניהו, זה כוף אדיר".
זה לא דרבי, חוזר שזשתנה בזיים של

מאת ורדה הורביץ

צילום עדי אדר

על ד לפני סנה אי אפשר היה לתפוס את דנה שיינפלד רומדת רוסטו בני סניבר או באירוע, אם היה מריבר כאשר אירח בגיחה רועיד מעט שישימי, זה לא היה מעורר ריבת גבו, אלא ששיינפלד הוא רדנית מעילה וכוח אוגדפית נחשבת, שילטדה אצל מרבה גרמאס,

שינפּלד, שינוי בגישה הכללית שלה לחיים, ועוד. הדיש: נקודב ייצא לאור ספר שירים ראשון שלה, "אתה תריקד אני אמער", בהוצאת "תמה".

הספר הזה מפתיע את מי שמכיר את שינופי לר, שלא הגדירה את עצמה אף פעם מאשה של מילים, להיפך. "מילים משקרות", היא אומרת גם היום. "מרתה גראדס סענה ואני אימצתי את זה, שמילים יכולות לשקר וריקוד לעולם אינו משקר. ריקוד הוא משהו ראשוני אמיתי".

• או למה בכל זאת החלטת לעבור למיליטרי? "כי אני מרגישה שהמילים מפלאות אותי ומי שלימות משהו שחסר לי בריקוד, זה מוכיח שני שלב עלי, מתנה שקיבלתי משמיים. אני מקווה שאוכל להמשיך בשתי האמנויות בו זמנית, ושאתה תעשיר את השנייה. מבודדותי חושפת בי דמיונים עד שלא היה קיים בי כרקדנית וכבר היאוגרפיה, ואולי היה קיים ולא ידעת".

• למה את מתבודדת? "כי שיראה את השירים לא יאמין שזה אני. שינפּלד הרקדנית, כי אלה שני סיפורים שונים."

בגיל 60 הרקדנית והכוריאוגרפית רנה שינופּלד חקלה את עצמה מחדש: היא כותבת שירה, דוקדת דיסקו ומרהישה אדם ספונטני ומאושר יותר. עם צאת ספר השירים הראשון שלה, היא מספרת לורדה הורביץ איך היא מתמודדת עם הגיל, מה עשה לה הטיפול הפסיכולוגי ואיך זה להיות סבתא

להבין למה הספונטניות החדשה של שינופּלד – שכנאה לירי בנטו בריקודי המופע "נר" – מפתיעה גם אותה. הארשת ונוקשה של שינופי לר משתנה רק כשפתאום מתווספת קצת השמירה והדירות מעל למרכזה, והיא מרגישה נוח מאוד כשנחשפת שתי רגליה הדרומיות, שלא היו מבישות אף נערה בת עשרה.

• אספתי לרעךך להשתנות גם בגיל שישיים? "אני חושבת שכן, כי הצרכים משתנים. היום, אולי נוכחתי הכיפול שעברתי, אולי דווקא נוכחתי הגיל והנשלות, והתחברות שלי אל אנשים נעדרת בגורה רכה יותר. תראי, הייתי כשריירה שלי מאוד למעלה. יסבתי במגנול שן כמו מלכה שאסור לנעת בה".

• זאת מתחברת על זה? "תלוי איך מסתכלים על זה. מצד אחד הסדר כתי מעצמי צרות, ומצד שני החמצני משהו. למה, נוכחתי הריחוק שלי או אפשר להניח שהייתי צריכה לרדוד על גוויות בררר להצלתה שלי. הריחוק הזה שמר עלי מרכילות ומרוע לב, וככה הייתי ורקתי הרבה מאוד שנים. אבל

המילים חושפות עד שלא היה קיים בי כרקדנית

הייתי מאוד בודדה, ואני מרגישה היום שהסירה לי קצת הרתחכות הומוזימית, שלא הייתה לי במסגרת הקריירה שלי.

• מה, רבולוציה את אורבת לרבול? "מאה, אבל אין לי זמן לה".

• יש לך תכנית שלא תרצי לשנות? "אני פרפקציוניסטית במאה אחת. אני לא אשה כלה, ואני לא יכולה למשל לסבול את זה שבנות מאוהבות לחודות. זו תכונה שמלווה אותי כל חיי, ואני לא יכולה להתפשר על זה. רקדנים לא יכולים לאהר. פסנתרן בא, מנגנו כמה שיעה זהו. הקוץ חייב חזומי".

• את צועקת בשאת מתבודדת? "אני לא מרשה לעצמי לצעוק עד המאה רוח, אבל אני מניבה בנוקשות. אני מתחילה פנימה, אבל עכשיו לאא לאא אני מתחילה להרשות לעצמי להתרגו עם החוצה, באיפו זהות מרוחק".

• מה עוד מרגיז אותך מלבד אינורייב? "את מה שעוד מרגיז אותי אני אומרת כשאני באה למוסדות שונים, כיו לרבר על כמין ללהקה שלו. אני אומרת שם תמיד שאני מותירה <

עולם. אחר כך יקרה כלותקה של מרתה גרדאם. לפני עשרים שנה ייסרה תיאטרון מחול משלה, במסגרתו יצאה בלמעלה משלושים ערבי מחול. היא הפיעה בהצלחה כסולנית ועם לה קתה כביליון, פארטי, בלגיה, מכסיקו ועוד, זה היה שלוש פעמים ב"בינו רוד" ובמרחיבות בינלאומיות רבות. מבית הוצר שלה צמח רוח של כוריאוגרפים צעירים, הפועלים בארץ ובי עולם.

היא נשואה לאורי, מעצב נעלי ריקוד, אם לרזי ולתמר והנשואה למגיש הרדיו המלווייה קובי מרון, וסבתא לאיילה בת השנתיים, בתה של תמר (יהי גורא כוף להיות סבתא. פתאום אני מוצאת את עצמי סופצת איתה על הפוף ועושה ריו דור). הסטודיו שלה נמצא מתחת לבית שבו מתגוררת המשפחה בתל אביב, שם רוחם כהרבה טעם ונשמה.

"אני לא אשה קלה"

אתרי שעתים כמדצחה, כשהיא יושבת ישי בה זקופה ומרברת בשקט ובסוף שיקול, אפשר

הייתי ואני עדיין רקדנית, אבל אם פעם הייתי קמה ומייר חושבת על צעדים לריקוד חדש, היום השירים מעדיים אותי מהשינה. כארבע לפנות בוקר באים לי פתאום משפטים. זה בא באופן מאוד ספונטני, וזה מפתיע אותי כי אני אדם מאוד מתוכנן ומאודנו בדרך כלל".

גם בעיני אחרים לא נחשבת שינפּלד לאשה ספונטנית, לרופך, רבים מגדירים אותה כאדם קשה וקשקש. כנראה שהתכוונת האלה הן שגרמו לה להתחיל לרקוד בגיל 12, למרות התנגדות הדידה, והן גם שהשאירו אותה מאו על הבמה. היא מלת פרס הדיציה לשנת 97, ונחשבת לאחת מפרוצות הדרך של מחול המודרני בארץ. בג'ני ורקדן שינופי נכתב כי היא "אתה הקרקדנית והשוכבת בודדנו", וה'דיילי נייז' התייך לה את הדומי "נשר בצורת אשה". היא הפיעה לצד הכוריאוגרפים הגדולים בעולם, כסולנית וכיוצרה.

הריקוד ודס אצל שינפּלד כרם מאו ומת' מדי. היא התה כוכבת בלהסת "בת שבע" שם הוקה את רובה לפני 35 שנה כאחת המייסדות של הלהקה, וכתה לביקורות נפלאות בארץ ובי

